

KOLLEKCEK

číslo 15 březen

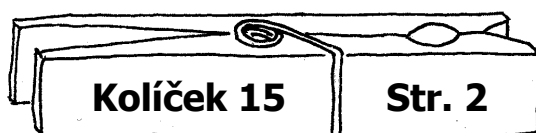
Vážení čtenáři,

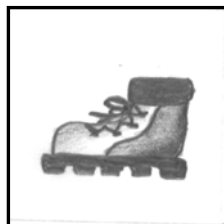
neuběhlo tolik času jako obvykle a je tu pro vás další vydání Kolíčku. V tomto čísle se vám představuje hned několik novinek v podobě nových a snad nadále i pravidelných rubrik. Toto číslo časově zahrnuje akce od prosincové besídky a výpravy Káji, Zuba a dalších do Rakouska až po jedinečný víkend R&R. Abychom zrekapitulovali, co se tedy událo: Kája a spol. navštívili rakouské Alpy, všechny oddíly se reprezentovali velmi úspěšně formou divadelního představení na besídce. Během zimních prázdnin většina skautů objevovala kouzla zimních Krkonoš na našem zimním silvestrovském táboře. Koncem ledna část skautů i vlčat a světlušek navštívila 37. zimní přechod Brd, kde měli možnost tradičně vyměňovat si „brďáčky“ s mnoha jinými skauty. Zatímco Bilbo si třetí víkend v únoru vyjel na Valný sněm Junáka, Kobry a Krahujci spolu s několika vlčaty a Májou zajeli zakusit krásu Masopusta do Protivínské chaloupky. A nakonec na začátku března se pár vyvolených skautů seznamovalo s lidmi z ostatních středisek Prahy 5. A v neposlední řadě bych se zmínil o neobvyklé výpravě vyvolených na Kaskiho chatu. Udála se jedna důležitá změna, a to v doméně našich webových stránek. Nyní najdete všechny informace a fotky i na internetové adrese: <http://www.hiawatha.cz/>

Nakonec bych se chtěl touto cestou omluvit skupině Víly, Kulana a Kaskiho, kterou jsem v minulém vydání Kolíčku v reportáži z Kokořína nesprávně pojmenoval KOVOMAT namísto KÁVENKY.

Obsah tohoto čísla: Rakousko	3–4
Besídka	4–6
Silvestr	6–12
Přechod Brd	12–13
Valný sněm	13–16
Podivín Protivín	16–18
Víkend R&R	18–23
Expedice Pyreneje 2001	23–24
Malé Jarňáky	24–25
Problémy společnosti	25–27
Kultura	28
Cohen	29
Píseň	30
Ukázka z knížky	31–32

Příjemné čtení našeho časopisu přeje celá redakce Kolíčku...

Rakousko 9.–14. 12. 2004

Do Rakouska jsme vyrazili jeden prosincový čtvrtek docela pozdě večer. Bylo nás pět, takže akorát kapacita auta. Noční jízda autem docela dobře ubíhala, hranice jsme překonali docela bez obtíží. Někdy k ránu mě vystřídal Kája v řízení. Nakonec jsme asi v devět ráno dorazili do horské vesnice Hinterbichl, našeho base campu, pod GrossVenedigerem. Na cestu jsme se vypravili asi až v 11 hodin, protože spoustu času zabrala návštěva informací a moje balení věcí.

Nejdřív jsme asi několik kilometrů stoupali po docela pohodlné cestě, kolem lomu až k Johannis Hütte, kde pohodlná cesta končila, původně jsem myslel, že tam se utáboříme, protože jsme toho v noci moc nenaspali, ale šli jsme dál až na Defrager Haus do skoro tří tisíc metrů, kde se dá spát ve volně přístupné místnosti, což bylo docela lákavé. Cesta byla dost náročná, sníh se bořil a asi dvě hodiny před koncem cesty se setmělo. Když jsme konečně dorazili k Defragmentu, už jsem se docela motal únavou. Myslím, že jsme jen uvařili polévku a hned jsme zalezli do spacáků.

Když jsme se vzbudili bylo už asi 10 hodin a na další cestu se nám podařilo vyrazit až kolem poledne. Asi po hodině jsme dorazili k ledovci, ale před ním jsme museli slézt po laně takovou menší skalku. Pak jsme pokračovali po ledovci s mačkama a navázaní. Se setměním se nám podařilo vystoupat až na ledovcové plato relativně blízko pod vrcholem, kde jsme postavili stany, pak jsme se bavili v Kájově stanu večerí a podobně a pak nás zima zahнала do spacáků.

V neděli jsme vstávali docela brzy a asi po hodině se nám všem podařilo about zmrzlé boty a zabalit. Vrcholový výstup jsme pak zvládli docela rychle a na vrcholu

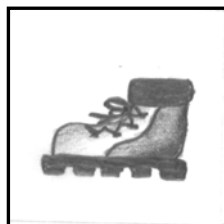
Venedigeru se pěkně naobědvali. Pak už nám byla zima, tak jsme se vydali dolů. Cestou jsme potkali nějaké skialpinisty, kteří zvládali celou cestu nahoru a dolů během jediného dne. Na platu jsme se zase docela rozhodovali kam dál, ale nakonec zvítězila bezpečnější varianta, to jest návrat na Defragment Haus. Tam jsme dorazili docela žíznivý, protože nám došla voda. Tak jsme zatopili v kamnech a začali roztápet sních.

Nakonec to byl docela pohodový večer.

Ráno jsme vstali zase brzo, abychom stihli náš plán překonat takový ošklivější hřeben do vedlejšího údolí. Bohužel byl na nás nějak příliš náročný, tak jsme to před koncem museli otočit a nakonec jsme byli rádi, že jsme v pořádku dole, ale kvůli tomu se do hor jezdí, že je člověk rád, že je zase v pořádku dole. Pak už jsme se jen vraceli údolím k Johannis Hütte, ale zastihla nás nepředvídatelná, nevyzpytatelná noc a údolí

bylo ke konci soutěskovitě a neschůdně a tak jsme byli nuceni v zájmu bezpečnosti a celistvosti kostí vyhrabat ve svahu místo na stan, a pak se do něj namačkat.

V noci bylo sice dost těsně, ale vyspali jsme se celkem dobře. Po tom, co jsme zjistili, že k Johannis Hütte zbývá jen asi sto metrů jsme se docela zasmáli. Zbytek cesty k autu už byl dost pohodový. Pak už zbývalo jen domluvit Formanovi aby nastartoval a vyrazit na cestu domů. Naše cesta skončila zdárně v úterý před půlnocí v Praze.

Besídka 18. 12. 2004

Lord Los Mlč

Besídka se stejně jako minulý rok odehrávala v jedné ze tříd na ZŠ U Santošky 1. Na plánu byla tři představení a tři nacvičovací hodiny každé skupiny. Jako první do školy nastoupili Kobry, už v 11.00 hodin. Od 12.00 zkoušeli Krahuji a od 13.00 vlčata a světlušky. Tudíž ve 14.00 hodiny začali přicházet i ostatní pozvaní, tedy rodiče, kamarádi a zbývající členové oddílu. První svou hru předvedli vlčata a světlušky. Jejich hra byla o loupežníkovi, který neměl žádné kamarády a tak, aby si užil Vánoce, ukradl dárky dětem a zvířátkům a nechtěl jim je vrátit. Nakonec se dětem společně se zvířátky povedlo dostat své dárky zpět a nakonec se i skamarádit s osamělým loupežníkem.

Po nich přišli se svou hrou Krahuji. Krahuji hra byla o dvou návštěvnicích ZOO a o tom, jak jsou vlastně zvířátka „obtěžována“ vězněním. V poslední kleci narazili na Santa Clause, též uvězněného v kleci. Po této scéně se celá hra uzavřela věcí, kterou jsem nazval „morální rap“. Vzhledem k tomu, že nám ale přes zbytečně hlasitou muziku údajně nebylo rozumět, rozhodl jsem se text umístit do tohoto zápisu:

Řehťačka:

Vidíte je lidičky,
Proto mají písničky,
Aby vám zarepovali

Andílek:

Kdykoliv to co chtějí
sdělit světu.

Koukněte se na ty otravy
co je baví, koukat se
na ty chudáky.

Piko:

Zavřené v ohradě
velkoměsta.

Co vám udělali,
že si zaslouží
dělat vám výstavu
pro vaše oči nenasytné

Lord Los Mlč:

Já kdybych byl takovéhle zvíře
a viděl vás, zalez bych a čekal
v díře, protože to co děláte vy, to se prostě nedělá!!!

Zebra:

Člověk by si ochočil
všechno, co není
na jeho úrovni.

Ale to, není správné
to se nedělá!!!

Ríša:

Zvířata taky potřebují
svoji svobodu,
Jako máte vy,
proč je tedy chytáte a
sluhy a guláš z nich děláte...

Nakonec se předváděli Kobry.
Jejich scénka byla mixem několika
částí ze Starých řeckých bájí
a pověstí. Základem byla Trojská
válka, ale celé v Kobřím podání,
takže si to jistě vy, co jste tuto hru
neviděli, umíte představit.

Všechny scénky se podle mě docela povedly a stály za shlédnutí.

Dalším programem, který všechny čekal byla soutěž o nejlepší cukroví. Celou soutěž nesobecky vyhrálo cukroví Kaskiů, i když je tato výhra zpochybnitelná, protože se pan Kaski nenápadně propašoval do poroty. Asi Kaskiům chyběla doma kuchařská čepice, která byla hlavní výhrou této soutěže.

A nakonec promítnul Láďa přes projektor prezentaci fotek shrnující naši činnost po celý rok. Potom se všichni pomalu sebrali, rodiče odešli, ostatní uklidili třídu, ukradli nějaké paní učitelce její vestu a já dal klíč do kapsy tak, že jsem ho našel až po dvou dnech, když mi někde vypadnul.

To ale ještě nebyl úplný konec. Vzhledem k tomu, že Kulan nebyl schopen zajistit napuštění Čertovky, museli jsme lodičky tentokrát pustit odjinud. Proto jsme je pouštěli ze severního cípu Střeleckého ostrova. Na toto ukončení dne se měl každý

doprovít sám, sraz byl v 18.00. Dokonce se ještě dostavilo i několik rodičů. Za zmínku stojí plavba Kobří paralodě, která se ihned po vypuštění potopila do hlubin Vltavy a podává pravidelná hlášení o stavu dna. Pak jsme ještě zazpívali pár písniček a vydali se promrzlí a šťastní definitivně k domovům.

Ríša, Jirka, Lord Los Mlč, Piko, Kaski, Ondra, Matěj

Silvestr v horách

27. 12. 2004–2. 1. 2005

Tato akce v našem oddíle co si pamatují nemá obdoby, protože jsme ještě nikdy v takovém počtu nestrávili společně Silvestr. Samozřejmě vedení a Kobry se občas sešli v nižším počtu, ale v takovém počtu jako nás bylo tentokrát je to opět o něčem jiném. Bydleli jsme v jednom penzionu v Poniklé a myslím že spolu příjemně strávili konec zimních prázdnin a roku.

Pondělí

Sešli jsme se na Smícháči někdy po deváté hodině. Někdo dorazil v MHD, někdo se svezl autem a ty nejelitnější přišli po svých. Celkem se nás sešlo 21 (Já, Mlč, Piko, Zebra, Řehťacka, Andílek, Jirka, Štěpán, Kaski, Kulan, Ondra, Matěj, Víla, Bajt, Bilbo, Kája, Zub, Anička, Lukáš, Martina, Jakub).

Když jsme rozloučili s rodiči a Supem, nastoupili jsme do vlaku a celkem bez problému se všichni usadili. Cesta proběhla až na pár hektických přestupů (konkrétně byly dva) docela v pohodě. V Poniklé jsme vyložili z vlaku lyže a batohy a vyrazili na asi 1,5 km dlouhou cestu do kopce ke Krakonošovu ranči, kde jsme měli po zbytek prázdnin přebývat.

Po chvíli jsme tam dorazili a zjistili, že je to budova zemědělského družstva, kde nejspíš ubytovávají přes léto brigádníky a v zimě si přivydělávají pronajímáním pokojů pro turisty.

Potom co došli všichni, odhodlali jsme se vstoupit dovnitř...

Uvítala nás paní správkyň. Zavedla nás do lyžárny, kde jsme si odlehčili od vaků s lyžema případně i snowboardama. Potom nás vedla po schodech o patro výš, kde jsme si vybrali pokoje. Jeden zabrali Krahuji, v dalším byly Kobry, a vedení si vybralo pokoj ještě o patro výš.

Vybalili jsme si, pohádali se o postele (bylo nás totiž sedm v pokoji pro čtyři...), no, prostě vše probíhalo jako vždycky...

Dozvěděli jsme se, že místní vlek nejedí a protože všichni už měli vybaleno, rozhodli jsme se podívat do Vítkovic, které měly být údajně asi 45 minut cesty z Poniklé.

Cestou jsme sváděli těžké boje, Kobry měly početní převahu, protože většina Krahujců se do bojů nezapojila.

Sněhová válka netrvala moc dlouho, protože padla tma. Šli jsme ještě asi hodinu stále vpřed po hlavní silnici a do kopce. Nakonec se první skupinka zastavila, aby počkala na ostatní, zatímco Mlč se rozhodl pokusit se dohnat Zuba s Kájou.

Než jsme se dočkali posledních opozdílů, zaskákali si někteří do příkopu plného sněhu vedle silnice. S překvapením na dně v podobě nezmrzlé vody.

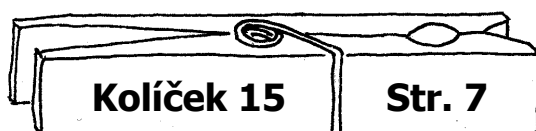
Když jsme se všichni konečně shromáždili, rozhodli jsme se vyrazit zpět. Mezitím Kája se Zubem a Losem dorazili na křižovatku, podle které poznali že tudy cesta do Vítkovic nevede, že jsme nejspíš někde špatně odbočili a otočili se nazpátek. V chatě jsme dojedli zásoby z domova a než jsme šli spát zahráli jsme si ještě asi dvě hry Mafie.

Ríša

Úterý – běžkařská výprava

Vyrazili jsme časně ráno. Ostatní nejeli nespíš proto, že se jim nechtělo vstávat, ale co...jejich chyba. Výpravu jsme si užili ve složení Zub, Kája, Anička, Ondra, Serža a Jirka. Nejprve jsme jeli autobusem a potom jsme někde vystoupili (kde, to vám neřeknu. To byste toho po mě chtěli moc). Okruh byl zvolen tak, aby i ti nejslabší (jako třeba já) dojeli. Po příjezdu autobusem a následném vystoupení z toho krásného tepla, jsme se ocitli v nějakém neznámém městě....Vedení však na sobě nenechalo znát ani stopy po strachu ze ztracení a rázně jsme vykročili směr nesměr. Chytli jsme se na nějakou značku a jednoduše jsme po ní šli. Vyšlápli jsme velmi vysoký kopec, a když jsme si už mysleli, že to dál vyběhneme po lyžích, nazuli jsme si je. Ó jaká to

byla chyba. Asi po 50 metrech jsme si lyže opět sundali a vzhůru do dalšího (možná i strmějšího) kopce.

Konečně jsme dorazili snad i na nějakou běžkařskou stopu, kde byli i mapy, takže jsme v klidu mohli naši cyklo-mapu uklidit. Samozřejmě, i když jsme vylezli na můj vkus už dost vysoko, ocitli se v našich řadách jedinci, kteří s dosavadní výškou stále nebyli spokojeni, a tak se stalo, že jsme vyšli ještě výš. Nakonec jsme se usadili v jedné z mnoha chat a dali jsme si něco na zahřátí...

Po kratičké přestávce jsme se vydali dále na cestu. Jestli se nemýlim (he he), tak jsme jeli už jenom z kopce. Jeli jsme úzkou, zato prudkou cestou. Na běžkách to bylo opravdu parádní. Cestou dolů jsme potkali nějaké snoubordáky, kteří si to tam docela dávali, až na jednoho. Poslední se tam vyflákal. My jsme mu k tomu šli nejlepším příkladem...Po každém sjetém metru jsme si upřímně blahopřáli. Když jsme dorazili na sjezdovku, byl to pro nás spíše oddech. Když se již chýlil den ke konci, dojížděli jsme do jednoho malého městečka, ve kterém jsme shodou okolností potkali skupinku, která byla ten den na sjezdovce. Autobusem jsme dojeli na vlak a vlakem pak do Poniklé. **That's all folks!**

Jirka

Úterý – sjezdařská výprava

Zbytek se rozhodl vydat se prověřit nejbližší sjízdné sjezdovky, tedy v Rokytnici nad Jizerou. K celému dni můžu říci jen, že byla mlha a nebylo vidět na krok, natož když člověk sviští dolů z kopce. Večer dorazili i běžkaři, tak jsme se společně vrátili do Poniklé.

Lord Los Mlč

Středa – sjezdařská výprava

Ráno jsme vstali okolo 9:45, nasnídali se a jeli na sjezdovku do Rokytnice. Jeli tentokrát i Štěpán a Jirka, ale nejel Láďa, který potřeboval utratit stravenky a taky mu docházela Pepsi, půjčil tedy snowboard Bajtovi. Zebra šla na snowboard, Jirka taky, Štěpán na lyže. Po šťastném vrácení se domů vedení šlo dělat večeri a zbytek měl volný program (takže třeba dívání se na další část Vinetou...). Po večeri, ke které byla čina, opět následoval volný program, ve

kterém jsme si (Krahujci) půjčili od Bajta promítačku a od Ládi notebook a koukali se nejdříve na Snowboardáky, poté na Divoké včely, které jsem tak trochu nepochopil. Pak jsme jeden po druhém pokojně usnuli asi v půl čtvrté ráno, tedy již ve čtvrtek...

Piko

Středa – běžkařská výprava

My, tedy běžkaři, jsme vstali někdy brzy ráno, abychom stihli autobus. Rozespálí, či v některých případech (tak třeba já) ještě spící, jsme se nasnídali, připravili se, vzali lyže a vyrazili. Tento den jsme jeli pouze Kája, Anička, Zub a já, ostatní, kteří s námi byli včera, se rozhodli jít na sjezdovku a nikdo nový se nepřidal.

Tentokrát jsme nejeli do Rokytnice, ale nechali se vyvézt až do Harrachova. Zde jsme nakoupili jídlo a vydali se směrem na Voseckou boudu. Nejeli jsme ovšem malebným údolím Mumlavy, jak by se nabízelo, nýbrž vystoupali nad něj a jeli po vrstevnici několik set metrů nad ním. Údolí se tedy rozprostíralo pod námi, ale příliš jsme jej neviděli, neboť docela silně sněžilo, a když přestalo, tak padla vůkol mlha a rozehnala se jen zřídka.

V čerstvých závějích se sice jezdilo obtížně, ale také zde téměř nikdo nebyl, zejména jsem zde nepostrádal německé turisty, takže jsem si jízdu pěkně užil.

Nakonec jsme se dostali až na Voseckou boudu, kde jsme se posilnili, ohřáli a obrátili se na cestu zpět. Sjeli jsme dolů, myslím že na Krakonošovu snídani a odtud pořád dolů až do Rokytnice. Poněvadž se zdálo, že autobus nestíháme, poslední úsek cesty jsme raději sjeli po Studenovské sjezdovce. Přiznám se, že jsem doopravdy nečekal, že se zde dostanu na sjezdovku, natož s běžkami, avšak byla to opravdu sranda.

Autobus jsme šťastně stihli a jeli jsme zase společně se sjezdaři. Co bylo k večeři si nevybavím, snad míchaná vajíčka od Krahujců...

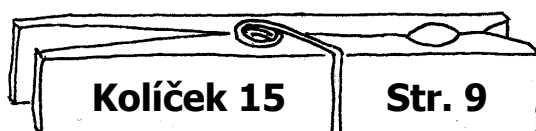
Ještě jsme se dohodli, že zítra, tolikrát osudný třetí den pojedeme všichni na společný běžkařský výlet. Pak jsme již šli spát.

Ondra

Čtvrtek

Krahujčí čtvrtek začíná přesně ve 0:00 hodin, kdy se změnilo datum a my koukali na konec filmu Snowboardáci. A potom ještě na film Divoké včely. Tento film zůstal na rozdíl od Snowboardáků většinou osazenstva pokoje nepochopen a vedl k tak silnému psychickému vysílení, že všichni konečně v půl čtvrté usnuli...

Na tento den byl naplánovaný celodenní výlet na běžky, kterého se nemuseli zúčastnit všichni, stačili dobrovolníci. Vstávalo se někdy před sedmou. Tentokrát Krahujci absolutně zklamali, protože ještě ve tři tvrdili, jak ráno budou čilí. Takže jsem vstal jenom já a Jirka, který spal už někdy od půlnoci. Vůbec nevím, jak to dokázal. Pokud se nemýlím, jelo snad všechno vedení kromě Lukáše, všechny Kobry a DVA Krahujci. Vyrazili jsme na ranní autobus, díky kterému jsme se okolo osmé dostali do Špindlerova Mlýna. K mému velkému překvapení na místních vlecích stály davy lidí, kteří již tvořily nemalé fronty. Nás to naštěstí v ničem neovlivňovalo. Našli jsme nějaký místní mini-supermarket, ve kterém jsme nakoupili snídani a vůbec dostatek jídla. Přesně řečeno jsme se nažrali jak prasata, každý zpracoval minimálně pět rohlíků, nějaké koblihy a bůhví co ještě. Takto přesílení jsme se vydali pomalu nahoru směrem ke Špindlerově boudě. Padali i návrhy si cestu zkrátit přes lavinový svah, tyto názory byli nakonec smeteny ze stolu bojácnějšími částmi výpravy. Ke Špindlerově boudě jsme krátce před půldruhou hodinou. Počasí převládalo krásné,

slunečné. Výlet byl příjemnou idylkou, až na to, že se neustále stoupalo. Navíc se nám začali kazit původní plány, to jest dobýt Sněžku a vrátit se zpátky do Špindlu. Když jsme někdy po třetí dorazili do Luční boudy, naše plány vlastně ztroskotaly. I když akčnější složky družiny by klidně výšlap na Sněžku ještě absolvovali, následný pochod zpět do Poniklé už určitě ne. Teda já ne. Určitě bychom totiž nestihli žádný autobus naším směrem.

Tudíž jsme v Luční boudě na asi 45 minut zakempovali. Uvnitř jsem si dali pozdní oběd a trochu se ohřáli. Pak v 15.45 jsme se spakovali a rozjeli vstříc další cestě. Čekalo nás už vlastně pouze klesání k Výrovce a potom neustále dolů do Pece pod Sněžkou. Tam po proběhnutí se po centru na běžkách na nás čekal autobus, který nás zavezl nejdřív do nějakého městečka, jméno už si nepamatuji, a tam další do Poniklé. Dorazili jsme někdy okolo 22.00. V chalupě nás také už čekal Placka, který přijel někdy dopoledne, a ostatní, kteří se celý den vlastně flákali. Tedy Zebra a Ríša byli ještě s Plackou na krátkém výletě na běžkách. To je ovšem neospravedlňuje od jejich nevstání. Ríša se ani neprobral k vědomí, večer si nepamatoval, že jsme ho ráno podle mého mínění dost důrazně budili. V každém případě, pokud se nemýlím, tak nám připravili dobrou večeři a my pak vcelku padli jako špalcky.

Lord Los Mlč

Pátek – Silvestrovský den

Už začátek dne byl něčím neobvyklý. Spali jsme až do pozdního dopoledne. Když jsme se konečně dostali z našeho „uklizeného“ pokoje, začali jsme snídat a vymýšlet co budeme dělat. Rozhodli jsme, že konečně postavíme sněhuláka, a možná se budeme i koulovat s Krahujcema (jen co vstanou) a celkově si ten den pořádně užijeme. Ondrovi se náš plán asi moc nelíbil a tak radši vyrazil s Plackou na běžky. Před ubytovnou jsme hledali ideální místo pro našeho velkolepého sněhuláka. Plac před protějším domem se nám zdál nejlepší. Ihned jsme začali se stavbou. Asi největší problém bylo dát tři obrovské koule na sebe, ale nakonec se nám to podařilo. Po asi hodině doladování bylo naše dílo hotovo. Postavili jsme obrovského rytíře ze sněhu.

Teď už ale ven začali postupně vylejzat i krahujci, na které se hned snesla obrovská salva sněhových koulí. Jen co se zmobilizovali, provedli protiútok. A takhle to šlo asi hodinu. Poté nám začala být zima, a tak jsme se šli schovat do chaty. Tam propukla opravdová silvestrovská příprava. Krájeli a mazali jsme vecky, koukali se na Mrazíka a někteří hráli šachy či osadníky. Blížil se večer a my jsme měli vše připraveno na večerní oslavu. Najednou přišel Placka s myslící hrou. Šlo tam o to se stručně charakterizovat tak, aby ostatní poznali jestli to jsme my nebo někdo jiný z přítomných. Protože se nezadržitelně blížila půlnoc šli jsme na místní náměstí, které

Kobří sněhulák

bylo plné lidu. Tam jsme ohňostrojem a přáním všeho dobrého oslavili příchod Nového roku. Pak jsme se odebrali k našemu sněhulákovi, kde jsme si zazpívali a snědli pár chlebičků. Asi tak v jednu hodinu ráno jsme se vrátili do chaty si ještě zazpívat nějaké písničky a pro odvážlivce si pustit filmy, které se promítali až do časného rána.

Kaski

Sobota

V sobotu 1. 1. šli někteří spát asi kolem třetí hodiny ráno a jelikož jedním z těch některých jsem byl i já, nevím jak to bylo se zbytkem. Nicméně když jsme zhruba o čtyři hodiny později já, Jirka Martina a Jakub vstávali, zjistili jsme, že několik osob z toho zbytku vůbec

nešlo spát a dívali se na filmy. Rozloučili jsme se tedy s nimi a vyrazili do Rokytnice, protože dopolední lyžování tam mělo být zadarmo. Něco před devátou jsem stáli pod sjezdovkou Horní Domky a s radostí shledali, že i zde je dopoledne opravdu zdarma.

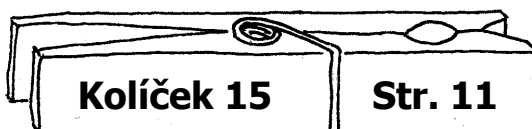
Kromě Jirky, kterého bohužel nepustili na lanovku se snowboardem, jsme jezdili na černé. Lidí tam nebylo zas tak málo jak jsem čekal a jak by se asi slušelo na Nový rok, ale moc dlouho se nečekalo, takže jsme si zalyžovali docela pěkně. Ve dvanáct se Jakub s Martinou rozhodli, že už jim to dneska stačilo a vrátili se do Poniklé. Já a Jirka jsme se přesunuli na Studenov, který byl nejenom levnější, ale k našemu překvapení skoro prázdný a fronty se v podstatě vůbec netvořili. Lyžování jsem si moc užil a řekl bych, že Jirka také a myslím, že to byl příjemný závěrečný lyžovací den našeho pobytu.

Do chaty jsme se vrátili asi v sedm hodin po menším nedorozumění s řidičem autobusu, který nám zastavil na zastávce Poniklá-závod, což bylo asi kilometr od zastávky, kde jsme normálně vystupovali. Chata byla už poloprázdná, protože ostatní Kobry a Zebra odjeli někdy odpoledne. Ten večer jsem se poprvé osprchoval v teplé vodě a už kolem devíti jsem usnul jako špalek.

Matěj

Neděle

K neděli už vážně nevím, co říct. Dívalo se na filmy, hráli se společenské hry, docela dlouho se spalo. Penzion se nám podařilo opustit bez zvláštního spěchu (no,

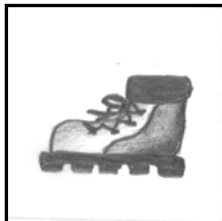

Silvestrovské hraní

teda, spíš jsme nespěchali úplně ☺). Jenom Láďa, který do poslední chvíle spal a měl největší equipment se cestou dolů dost zapotil. Prostě Láďa. Do Prahy jsme dorazili celkem s přehledem po několika nenáročných přestupech. A rodiče nás s otevřenou náručí uvítali...

Lord Los Mlč

Láďa R.

37. skautský přechod Brd

29. 1. 2005

Ukázková bitva

Na hlavním nádraží jsme měli sraz v 8:40 hodin a odjžděli jsme v 9.03 do Mníšku. Z nádraží v Mníšku jsme šli do mírných kopečků a většinou po silnici, až jsme došli k lesu, kde byla jenom úzká pěšinka. Cesta šla více do kopce a stále do většího a hustšího lesa. Na Kytínské louce jsme se zastavili asi ze sto jinými skauty a skautkami, světluškami a vlčaty. Tady jsme si vyměňovali Brďáčky

a kupovali klobásky s chlebem a hořčicí, které byly velmi dobré. Pak někdo zapískal nástup a my jsme se postavili proti pěti vedoucím a ty nám začali povídat, jak vznikl první přechod Brd atd. a pak náš vedoucí Bilbo řekl, že se bude konat ukázková bitva

s dřevěnými meči, která se měla odehrát v 13:00 hodin. Potom jsme šli dál po cestě lesem dolů z kopce a na rovince jsme našli zamrzlí rybník a tak jsme se začali klouzat. Docházel nám teplý čaj a začínala nám být velká zima a byli jsme úplně mokří. Měli jsme asi ještě hodinu času na vlak a tak jsme nijak nespíchali. Když jsme došli na nádraží nečekali jsme a nastoupili jsme do vlaku. Cestou jsme si povídali a v 17:00 jsme byli na Smíchovském nádraží.

Bilbo

Valný sněm 18.–20. 2. 2005

Ve dnech 18.–20. února 2005 se v Třebíči konal Valný sněm Junáka. Z minulé věty si někdo dokáže vytvořit mlhavou představu, o co asi šlo, ale většina asi ne. Což není až tak moc překvapivé – o fungování Junáka se starají dospělí a tudíž lidé o podobných věcech často něco poprvé slyší až na čekatelských nebo vůdcovských kursech. Samozřejmě valný sněm také popisují naše stanovy.

Ale k věci – valný sněm bude do tří let znovu a je pravděpodobné, že na něj pojedou někdo z vás. Já jsem byl na valném sněmu poprvé, tak se tu pokusím popsat, co se tam dá čekat, abyste byli trochu v obraze.

Začnu chronologicky – delegáty (tj. lidi, kteří tam sedí na sedadlech v sále a hlasují o návrzích) volí okresní sněmy, na Praze 5 v říjnu byli zvoleni Medvědice, Smíšek, Šípek (který si tak rád maže Kobry na chleby) a já. V únoru přišly poštou další informace o průběhu sněmu, zaškrtnli jsme si typ ubytování (v tělocvičně na karimatkách) a jídla. V pátek jsem před nástupem do autobusu, který na sněm posílala PRJ (Pražská rada Junáka), zjistil, že mi do batohu vytekl Red Bull. Další cesta už proběhla bez problémů a někdy po sedmé jsme byli na místě.

Ve vchodu do kongresového centra bylo několik front k pultům s počítači, stačilo vystát asi dvě, aby si člověka zapsali a dali mu balíček dalších informací a hlavně „delegačenu“ – identifikační lístek delegáta, kterým se pak i hlasovalo. Bylo na ní napsána i adresa ubytování, takže jsme spolu s dalšími vyrazili ke Katolickému gymnáziu, kde nám místní skauti ukázali volné třídy – sundali jsme batohy, vzali si kroje, notebooky, Pepsi a podobné nezbytnosti a šli zpátky.

Na programu večera bylo po krátkém uvítání především představení kandidátů do náčelnictva Junáka (NJ), Rozhodčí a smírčí rady Junáka (RSJR) a Ústřední revizní komise Junáka (ÚRKJ). Představování bohužel probíhala souběžně, takže jsem zůstal v sále pro náčelnictvo – každý z kandidátů se tam krátce představil a pak padaly různé otázky (ať již na všechny kandidáty nebo adresně). Jako členy NJ je voleno celkem 12 lidí – 6 kluků a 6 holek. Počet kandidátů tomu zhruba odpovídal, pro vaši představu.

Program dál pokračoval prezentací výsledků studie Dnešní děti, která vypichovala různé zajímavé poznatky o změnách v zájmech a důležitosti různých věcí pro děti dříve a dnes. Poté se promítalo ještě video z loňského Intercampu. Tyhle dvě věci jsem už celé neviděl, protože v předsáli byly různé nástěnky a potřeboval jsem tam připravit prezentaci Gemini a také něco málo k Cintře. A pak už jsem se zapovídal s různými známými. Někdy po půlnoci jsem se ještě podíval na online zpravodajství ze sněmu a nyx a pak už rychle spát.

Ráno asi o půl osmé vstávat, cestou k centru se stavít v jídelně na snídani, do šatny a pak už na svoje místo v sále. Ale tentokrát nebylo až tak moc kam spěchat – asi dvě hodiny dopoledne „zabily“ pozdravy spřátelených sdružení, ministerstva, pana starosty města apod. Ale pak už to skutečně začalo. Schvalování jednacího řádu a programu sněmu, navrhování a schvalování různých komisí, které pak zabezpečovaly různé části sněmu voleb.

Schvalování různých dokumentů či usnesení (tj. kratší odstavec textu, který konstatuje, že sněm se rozhodl, že se stane to či ono) je poměrně zvláštní procedura. Dostávají se tam do konfliktu dvě věci. Za prvé je valný sněm úplně nejvyšší věcí v Junáku, má naprosto výsadní pravomoci (třeba i zrušit Junáka, měnit stanovy, rušit skautské předpisy). Je to totiž teoreticky to nejrepresentativnější shromáždění lidí, které vyslaly jako své zástupce skauti z celé republiky – co schválí sněm, schvalují tedy všichni čeští skauti. Teoreticky by tedy bylo nejlepší, kdyby takhle mohl sněm schválit všechny potřebné předpisy a rozhodnout všechna důležitá rozhodnutí. Ale sněm na to má dva dny, což je ta druhá věc.

Na jedné straně bychom tedy chtěli, aby sněm mohl pěkně podebatovat a rozhodnout všechny problémy, ale na druhé straně na to naprosto není čas a sněm tedy stihne udělat jen ty nejzásadnější rozhodnutí a zvolit takové lidi do vedení organizace, kterým věří, že nejlíp dořeší ty zbylé problémy.

Každý ovšem považuje za zásadní věc něco jiného, takže u mikrofonů se střídají řečníci, kteří se vyjadřují ke konkrétnímu problému s nápady rozumnými či šílenými, diskuse se točí v kruhu, dokud někdo nedá podnět k uzavření diskuse – žádné další názory už nezazní a každý se musí rozhodnout sám, jak bude hlasovat. Určitě by bylo fajn vyslechnout všechny názory, aby je člověk mohl vzít v úvahu, ale to by zabralo roky. A podle toho to tedy vypadá – některé problémy jsou komentovány více, u jiných zazní jen pár názorů a už se hlasuje, protože všichni ví, že se zase nestíhá. Konec procedurálního komentáře.

Odpoledne začala jedna z hlavních částí sněmu, projednávání Charty skautingu. Předkladatelé na úvod vysvětlili její smysl – vznikla proto, aby se všichni čeští skauti mohli shodnout na tom, co to vlastně ten skauting je, a to v poměrně konkrétních slovech, aby tak pak všichni dokázali rozlišit, jestli je cílem skautingu naučit děti morseovku nebo jde jen o jeden z prostředků, který v dnešní době už třeba není atraktivní. O smyslu skautingu a současné situaci pak promlouvaly různé osobnosti v promítaném videu, zkoušely popisovat problémy, se kterými se Junák a český skauting nyní potýkají.

Po tomto úvodu jsme se rozdělili do menších skupinek po dvaceti, ve kterých jsme měli projít dvoustránkovou chartu a shledáme-li to nutné, navrhnout změny formulace. Skupinky byly rozdělené náhodně, bylo zajímavé zjišťovat, jak se někteří se smyslem charty ztotožnili zatímco jiní naopak naprosto nepochopili, k čemu je, když je přece „všem vše jasné po té, co si přečtou skautský zákon a slib“ – zajímavé je, že ačkoliv ten jsme všichni znali, na tom, co je ve skautingu důležité a co jsou jen prostředky, jsme se shodli jen těžce. V textu charty jsme toho naštěstí moc nezměnili (spouště lidí vadilo spousta podle mě nedůležitých detailů či naopak důležitých věcí, které jsem tam chtěl nechat).

Po večeri přišlo na řadu schvalování různých zpráv za uplynulé volební období – zpráva starého náčelnictva, zpráva o hospodaření, zpráva revizní komise atd. Další zajímavou věcí bylo schvalování pilných návrhů kandidátů do náčelnictva a jinam.

Objevili se noví kandidáti na náčelníka i náčelní i na členy náčelnictva, někteří byli schválení a jiní ne. Na programu bylo jednání o usneseních, které valnému sněmu uložily sněmy krajů a okresů. Hlasovat se dalo jen o některých z nich (které byly naformulovány ve stylu „ve stanovách se v bodu 61. přidává d) 10 členů Svojsíkova oddílu a u bodu 111. se vypouští slovo „oheň“ ve třetí větě“ případně

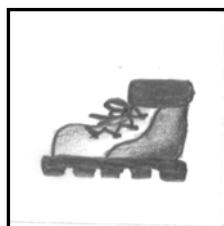
obsahovaly nějaké konkrétní zadání pro náčelnictvo apod.). Projednány byly návrhy na změnu stanov (například na změnu velikosti slova Junák v názvu organizace na JUNÁK), neprošly. Pak se projednávala situace skautských časopisů (které vycházejí v malém počtu, tudíž jsou drahé a dotované a zdaleka ne všichni jsou s jejich úrovní spokojeni). A pak se šlo spát (samozřejmě, i o rozhodnutí jít spát se dvakrát hlasovalo).

Podářilo se mi jít spát snad ještě před čtvrtou, ale ranní jednání bylo důležité, takže jsem zvládl vstát. Proběhlo hlasování v prvním kole voleb, které určuje, kteří kandidáti na náčelníka a náčelní postoupí dál. Mezitím, co se počítaly hlasy, probíhalo hlasování o pozměňovacích návrzích včerejších pracovních skupin k Chartě skautingu. Objevily se různé varianty, které komentovali jak jejich předkladatelé tak tvůrci

charty, diskuse se občas rozběhla, ale po odsouhlasení některých dílčích změn byla charta schválena naprostou většinou. To už jsme měli za sebou i druhé kolo voleb, ve kterém se volilo NJ, RSRJ a ÚRKJ. Po vyhlášení výsledků voleb zbylo ještě trochu času na další potřebná usnesení – potvrzení výsledků voleb, poděkování pořadatelům a další návrhy od krajů a okresů. Těch se stihlo minimum. Ještě jsme si zahlasovali, chceme-li jednat další dvě hodiny nebo ne, neprošlo to. Takže konec.

Rychle sbalit věci z nástěnek, jít si zabalit, abych ještě stihl zajít do cukrárny se Šípkem a Markou, oběh nebude. Nestihl jsem se rozloučit skoro s nikým z lidí, které jsem tu potkal, všichni spěchali domů. Se Šípkem jsme pak tak tak stihli autobus do Prahy. Z pěkného města Třebíče jsem tento víkend neviděl v podstatě skoro nic. Z řady jmen zvolených na sněmu sem opiši aspoň ze zpravodajství to hlavní: *Náčelníkem Junáka se stal br. Prančl – Wabi, místonáčelníkem br. Pulkrábek – Ran, náčelní Junáka se stala ses. Rocmanová – Káča a místonáčelní ses. Vránová – Marka.*

Tím moje zážitky a poznatky ze sněmu končí. Rozhodně to byl dost zajímavý zážitek. Doufám, že se podaří rozšířit mezi všechny skauty chartu, abychom si všichni rozuměli o něco víc. I volby dopadly poměrně dost dobře, takže budu držet zvoleným palce, aby měli sílu a schopnosti prosadit všechny potřebné změny a vůbec všechna správná rozhodnutí.

Klára

Podivín Protivín **19.–20. 2. 2005**

Sobota

Sešli jsme se skoro všichni na Knížecí. Ačkoli to byla výprava hlavně pro světlušky a vlčata, byli tam převážně skauti a skautky. Složení bylo takové: Placka, Říša, Piko, Mlč, Řehtačka, Mamut, Tonda, Štěpán, Bajt, Víla, Ondra, Matěj, Adam, Honza, Mája, Vojta a já (Klára). Kulan nějak nestihl odjezd a tak přijel někdy později. Dojeli jsme na protivínské náměstí a šli jsme směrem k Plackově chalupě. Tam jsme se najedli a šli jsme stavět Bakchovi sněhuláka. Potom jsme šli na výlet. Došli jsme

Závody motorek

k jakési dráze. Nejdřív byly závody motorek (přední kola, zadní kola, pilot). Potom byly závody poslepu, kde vlčata s Májou (piloti) navigovali. Když jsme si všichni odřeli kolena, šli jsme hledat Bakchovu zprávu. O kousek dál bylo hřiště a u něj byla spousta sušených ananasů rozinek a podobných. Strhla se debata, jestli si je máme vzít nebo ne a nakonec jsme je tedy vzali, abychom neurazili Bakcha. Dorazili jsme

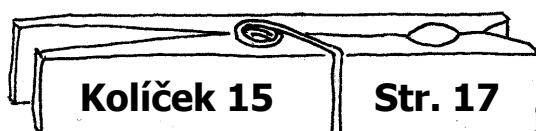

k velikému stromu, který objali až čtyři z nás a to hodně těžko. Ve stromě byla další zpráva: *Já Bakchus všech bláznů král, dal jsem se najít volně k vám.*

Štěpán na ten strom vylezl a pak nemohl slézt dolů. Tou dobou už byli skoro všichni v nedalekém lese, kde jsme měli uvařit obětní čaj Bakchovi, který musel být hrozně speciální. Byl to bylinkový čaj, který se musel vařit na sněhu a na ohni nejméně ze tří druhů dřeva. Jenomže nám došlo, že nemáme ani bylinky ani nějaký hrnek. Naštěstí nám Bakchus pomohl a oboje jsme našli. I rozdělat oheň se podařilo, takže nám stačilo rozpustit sníh a nasypat do něj bylinky. Čaj se musel obětovat tak, že každý musel něco říct k masopustu nebo nějak zvláště zařvat či zaskřehotat. Všichni pak poslepu dostali takovou velmi dobrou kouzelnou tabletu. Když jsme uklidili ohniště hrálo se na polární lišku, ale to se nějak nepovedlo, protože liška Říša zdrhla někam daleko a tam se nikomu nechtělo. Cestou zpátky se podél cesty objevily mrkve (chm chm chm, mrkev v zimě). Na louce jsme si zahráli na babu. Další hra byla koulovaná na dvě družstva. Po koulované jsme našli, k velké radosti všech přítomných, pravé masopustní koblihy. Potom jsme šli do chalupy, kde už se společnost rozrostla a byli tam kromě Pika i Bajt s Kulanem. Večer byla výborná masopustní hostina, po které se všichni začali věnovat volné zábavě, to jest spaní, hraní ve fiátku, tanci. Kolem jedenácti přišlo pochovávání basy. To znamená, že již končí masopust a začíná půst. Po pochování basy se už nesmí tancovat a veselit a přezírat se až do Velikonoc. Pochovávalo se na půdě při svíčkách a šeptalo se přitom konec masoposta, zhosta chaso zhosta a bylo to moc hezké. Jenomže když už jsme odcházeli ukázalo se, že spadl žebřík. Naštěstí už byl Honza dole a zvedl žebřík nahoru, takže se všichni dostali v pořádku dolů. Potom se šlo, alespoň u nás v pokoji, spát, ale ještě předtím nám Štěpán s Mlčem zahráli loutkové divadlo.

Neděle

Ráno jsme měli mít sladkou snídani, ale všech těch pochutin bylo i na naše hrdinné moc a tak zbylo něco i na oběd. Když se všichni dost nacpali a měli jakžtakž zabaleno, šlo se do parku a tam se odehrála velkolepá koulovačka a obě strany bojovali do poslední kapky krve. Občas bylo vyhlášeno velmi krátké příměří kvůli neopatrným civilistům, kteří na vlastní nebezpečí šli přes park. Po koulovačce jsme hráli ještě jednu hru, ve které šlo o to zničit druhé straně věž. Víla měla dobrý nápad

vytvořit obrovskou kouli, ale naši protivníci to odkoukali. Všechny tyto koule byly v boji zničeny, stejně jako naše věž. Obě věže však byly před odchodem rozdupány. V chatce se většina lidí věnovala čaji, obědu, psaní dopisu pro Áňu, která nám poslala hezký dopis, skřítka Jahodu a buchtu od něj. Když už bylo všechno zabaleno a uklizeno, opustili jsme chalupu a šli jsme na náměstí a na autobus, který nás odvezl na Smícháč, kde si všichni poděkovali, rozloučili se a rozešli se domů.

Lord Los Mlč, Ondra

Víkend R&R

4.–6. 3. 2005

Pátek

Toto byla akce, které jsem se již předem obával. Ani ne tolik výhrůžek, jak to bude drsný a rad brát si hodně oblečení a teplý spacák. To všechno jsem okázale ignoroval. Horší pro mě bylo, že nejspíše pojedou odněkud s lidma, které jsem leda někdy zahlédl na nějaké šířeji zaměřené akci Junáka, tudíž vůbec neznal. Nakonec jsem se ke svému štěstí na nádraží setkal v pátek na „Smícháči“ s Ondrou a Štěpánem, byla tam i Víla s Kaskim, ale ty odjížděli o půl hodiny později z nádraží ve Vršovicích. Jako naši vedoucí s námi jeli Bilbo a Zub. Dojeli jsme vlakem do Vráže u Berouna, kde nás na zastávce čekal první úkol, vypít 2 l nějaké podivné tekutina. Během konzumace všichni poznali, že v tom je opravdu všechno. Pak jsme dostali mapu s vyznačenou trasou a vyrazili na cestu okolo 18.45. Naším dočasným cílem byla asi 17 km vzdálená vesnice Liteň. Cestou jsme se seznamovali s ostatními a plnili další úkoly, které na nás byli připraveny. Nejzajímavější z těchto úkolů nepopíši z důvodu zachování psychického zdraví rodičů některých z účastníků (pozn.: ale vrátil jsem se mamí ☺). Štěpán šel chudák asi hodinu poslepu a neviděl vodopády, které si můžete všichni s ním prohlédnout na netu. Faithy se musela zase nechat nést, protože jí náhle ochrnuly dolní končetiny. Tyto a jiné podobné zábavy nás provázely celou cestu. Když jsme dorazili do výše jmenovaného cíle, konečně jsme si mohli ulevit od min. 2kilových šutrů, které téměř všichni podle instrukcí nesli sebou. Postavili jsme z nich co nejvyšší věž a pod vedením Šípka vyrazili zpět po cestě, po které jsme přišli. To byl tah velmi bezohledný vůči psychice některých v naší skupině, když si člověk představí, že už kolem chaty jednou šel a pak od ní odešel zase asi 8km. Cestou nám ještě všem zavázali oči a postupovali jsme aspoň hodinu poslepu pospojovaní jako had. Najednou jsme se objevili u mě známé jeskyně, která byla celá nádherně vyzdobena svíčkami a ledem. Zde jsme provedli nepopsatelně pěkný rituál, zase zavázali oči a vyrazili dál. Po dalším čase jsme se konečně mohli podívat na svět, ale bohužel nám to bylo k ničemu, protože neustále převládala tma. Čekali nás ještě asi tři km, které jsme už urazili poměrně rychle. Taky skopce nám to docela klouzalo. K chatě jsme dorazili asi ve tři ráno, dostali teplou večeři, uložili se, setkali s ostatními skupinami a hromadně se odebrali spát. To už byli téměř čtyři hodiny ráno.

Sobota

Budíček byl asi v devět hodin. Bylo to tak akorát, všichni už byli schopní vstát. Ale čekala nás věc, kterou jsem zase nezažil od tábora – rozcvička. Po rozcvičce byla dobrá snídaně a po ní začal dopolední program. Rozdělili jsme se do nových tří skupin a každá se vydala k jednomu z možných tří programů. Skupina, kterou jsem obohacoval já se vydala

nejdříve k Bilbovi a Zubovi, kteří prezentovali hry s frisbee. Asi po hodině akčního hraní bylo střídání a mi se vydali na lukostřelbu. Půlka skupiny střílela z luků a druhá měla odbornou přednášku o nebezpečí a možnostech lukostřelby. Třetím programem bylo tvarování ze sněhu. Pak jsme se naobědvali, psychicky připravili na odpoledne a vyrazili zase nahoru na kopec za Kodu. To znamená, že jsem tento kopec tento víkend zdolal již podruhé. Fuj... Hráli jsme asi 3 hodiny v lese hru, která byla kombinací vlajkové, dřeváren a já nevím čeho všeho dalšího. V každém případě naše skupina, ve které jsem byl já se Štěpánem, Kaskim a ještě Cvalíkem, Kopem, Abem a dalšími, vykazala extrémní výkonnost v konstrukčních pracech na našem pětimístném automobilu značky „ON/OFF ROAD“. Jeho stavba nám zabrala celých osm minut (pozn.: jeho zničení asi 20 minut). Po tomto výkonu očekáváme minimálně nabídky od fabriky Škoda – Mladá Boleslav. Naším úkolem bylo tímto automobilem rozválcovat obávaného policistu, který nám celou hru otravoval život. Během naší šílené jízdy, během které jsme s přehledem předjeli auto skupiny, ve které byla Víla s Ondrou, naše auto vykazalo všechny nedostatky naší kvapné práce = špatné spoje, slabý materiál aj. V každém případě jsme auto udrželi na živu dost dlouho na to, abychom dojeli na místo, kde už skupina, ve které byl Bajt, přejela cílového policistu. Pak jsme rozebrali zbytky našeho automobilu a vyrazili zpět do chaty. Večer se ještě vedli asi dvě hodiny diskuze. Takže v konečné fázi se šlo spát v jednu hodinu.

Neděle

V neděli se všichni volně probudili mezi devátou a desátou. Celodenní program vcelku vyplňovali diskuze na různá témata, např.: co je to roving aj. Nakonec jsme ve skupinkách začali plánovat akci, kterou asi se štěstím v konečné fázi uskutečníme, takže se máte na co těšit... Sbalili jsme se, nazuli pohorky, batoh hodili na záda a s očekáváním zajímavé spolupráce a naplnili dojmy z nových přátel vydali na vlak a do Prahy.

Lord Los Mlč

Den PRVÝ a DRUHÝ

Tato akce měla být (a taky byla) společným setkáním roverstva z Prahy 5. Za náš kmen (Taky se ptáte jaký?) tam jeli tito odvážlivci: Kaski, Víla, Los, Bajt, Mlč, Štěpán, Lord a já (tedy Ondra). Srazů bylo několik, poněvadž jsme měli přijíždět po skupinkách namíchaných ze všech kmenů. Já jsem přesto jel ještě s Lordem, Štěpánem, Mlčem a Losem. Náš sraz byl v 17:00 na Smíchovském nádraží. Zde jsme se setkali se zbytkem naší skupiny, kterou tvořili ještě: Alex, Hanka, Básník, Faithy, Rychlík, Sirka a Pája. Pakliže vám tyto jména nic neříkají, není se co divit, toto jsou ti lidé z ostatních kmenů. Jako poslední dorazili Láďa a Zub, kteří nám měli dělat průvodce na naší již brzy tak strastiplné pouti.

Poté co jsme konečně všichni sešli, nastoupili jsme do vláčku motoráčku a odjeli kamsi, nebo (přesněji?) do Vráže u Berouna. Zde nám Láďa se Zubem zadali první z mnoha pekelných úkolů, jimiž nás častovali po celou cestu. Tento byl ještě docela málo strašný, měli jsme pouze vypít dohromady dva litry neznámé tekutiny, která sice nebyla přímo odporná, ale to je asi vše, co se dá říci o jejích příjemných chuťových vlastnostech (málem bych zapomněl – byla lepší než Kofola...). Po společném zdolání láhve jsme vyrazili směrem městečka Liteň.

Cestu sněhem, tmou a zimou zde nebudu příliš rozebírat, jen zmíním několik dalších legračních úkolů, které si na nás Láďa uchystal. Například Štěpán šel část cesty jen v sandálech, protože prohlásil, že bez pohorek by se mu jít nechtělo, nebo se zdálo, že nejtěžší úsek trasy, přes nějaké vodopády (na jméno si nevzpomenu), bychom mohli zdolat jen s několika pády a modřinami a mohli bychom se nedejtebohové ještě usmívat, museli jsme tedy Faithy pro jistotu nést a Štěpánovi zavázat oči. Další měli (asi aby neremcali) zakázáno mluvit... Na cestě jsme dostali ještě řadu dalších úkolů, ale při jejich plnění jsme si už tolik srandy neužili, nebudu o nich ani raději psát, a pak... stejně nemám moc místa☺.

Nakonec jsme dorazili do tolik kýženého cíle – Litně, kde nás ovšem čekalo překvapení – místo abychom zde vkročili hrdým krokem osudem nezdolaných a nástrahami nepokořených válečníků do vytoužené skautské základny a vysněné nocležny, přibrali jsme do naší veselé družinky ještě Šípka, otočili se na podpatcích a patách a šli zase zpátky. Abychom nepoznali, kolik že jsme to pochodovali kilometrů zbytečně, nám byly lstivě zavázány oči a byli jsme vedeni mírně odlišnou (a mírně delší) trasou, což nás ale neošálilo, i tak jsme se tvářili rozhořčeně.

Po cestě jsme se také zastavili v jedné jeskyni, kde nám byla prozrazena některá z velkých tajemství roveringu, jako třeba, že rovering je sranda (ale také cesta...)

Na základnu (tentokrát již doopravdy) jsme se šťastně dokodrcali, doškobrtali a v některých případech i zcela obyčejně a došli někdy okolo třetí hodiny ranní. Zde nám, nebo alespoň některým z nás, byla podávána pozdní večeře – lahodná, gulášová polévka s velkými kousky masa. Jakmile jsme dojedli polévky (a mrkve) šli jsme spát na velikostí zcela nepostačující půdu. Zde dostalo heslo „rovering je skromnost“ nový, netušený a zatraceně malý rozměr v podobě přibližně dvou pětin matrace a spousty hadů... přesto se mi podařilo usnout velmi rychle a spát do té doby, než jsem se probudil.

Druhý den, vlastně ten samý, co jsme šli spát, jsme byli vzbuzeni asi okolo deváté a vytaženi na rozcvičku. Po nezvykle mírném protažení jsme se nasnídali, pořádně oblékli a vyšli opět ven, kde nás přerozdělili do nových skupinek. Naše skupinka se jmenovala Zbytek a byli v ní: Víla, Mravenec, Haffff, Kop, Hanka, Franta, Lentilka a Pája. Zdá se vám, že někdo chybí? Máte pravdu, ještě jsem tam byl já.

V průběhu dopoledne jsme měli absolvovat (a taky že absolvovali) tři druhy činností: lukostřelectví, skvělé hrátky s frisbým a tvořivě výtvarný-sochařský seminář. Lukostřelba mi přišla velmi zajímavá, hlavně teoretická část, odkud jsem si jednak přinesl několik zábavných historek, až bude chvíle příliš dlouhá, a rovněž několik tipů a triků o výrobě, střelbě a ostatně i jiných věcech ohledně luku (třeba, že není úplně dobré kupovat luky s dřevěným středem☺).

Skvělé hrátky s frisbým mně přišli skvělé, hlavně samotná hra, která v našem případě skončila remízou 9 ku 9 a byla hrána s velikým nasazením, jak můžete vidět na fotce.

Tvořivě výtvarný-sochařský seminář spočíval v (no hádejte, co bychom asi tak na sněhu mohli výtvarně-sochařsky tvořit) překvapivém sochání želvy (inu sníh byl přemrzlý) a črtání obrovského vzkazu pro případné přilétnuvší mimozemšťany do sněhu. Práce ostatních družinek jsem sice nespátlil a vyhlášení nejhodnotnějšího díla jaksi scházelo, přesto si myslím, že naše želva, na níž dokonce rostl stromek, byla vskutku geniální dílo, stejně jako široké srdce pro mimozemšťany.

Když měli všechny skupinky programové bloky zdárně či nezdárně za sebou, dostali jsme oběd (bramborovou kaši, VELKÝ kus masa a okurky) a také pravidla veliké hry, jež měla spolknout celé odpoledne (což také udělala a ukousla si i kus večera). Byla to hra na mafiány z doby americké prohibice, jejímž cílem bylo jednak vyprat co nejvíce špinavých peněz a za druhé zničit a zlikvidovat velkého šéfa policie – Franklina „New Deal“ Roosevelta.

Po odpoledním lenošení, povalování a občasných bojích o otevřené (zavřené) okno jsme se na hru opravdu odebrali, ba dokonce jsme ji i hráli. Byla trochu podobná bitvám s dřevěnými meči, jen jsme neměli meče, nýbrž fáborky na pažích, které jsme si strhávali. Více se o této hře nebudu šířit, přiznám však, že rodina Kontrabandieri (tzn. my) prohrála na celé čáře, vyhrála tuším rodina, kde byl Bajt (čímž však rozhodně nechci naznačit, že by na vítězství měl nějakou zásluhu, spíš bych vsadil na opačnou variantu☺).

Po této hře jsme si já, Los, Štěpán, Lord a Mlč užili sjíždění kopce na igelitovém pytlí a nakonec se téměř doklouzali až do chaty. V chatě na nás již čekala večere a již

mě ani nepřekvapilo, že byl guláš; popravdě jsem něco podobného očekával (tajně podezřívám Láďu z podvratné činnosti v tomto směru).

A pak, až se všichni dostatečně najedli, přišla chvíle, kdy jsme si měli povídat o programu, jak se nám líbil, nelíbil, co o něm celkově soudíme, zda nebyl příliš tvrdý či naopak jemný a podobně. Byl jsem ovšem natolik zmožen a navíc i věren staré dobré vojácké zásadě spát, kdy to jen jde a vstávat až když se poručí, že jsem při tom tvrdě usnul a spal a spal a nic o něm nevím. Budete-li tedy chtít vědět více, zeptejte se někoho jiného.

Den TŘETÍ

Další den (to je dohromady třetí) ráno jsme se probudili, znovu usnuli, opět se vzbudili, odhodlali se vstát, vstali a nakonec jsme se i nasnídali. Po snídani jsme si měli zabalit, což jsme sice neudělali, zato jsme však poznali, že roving je i revoluce a v duchu těchto ideálů provedli převrat (který se bohužel neobešel bez násilí) a byl založen nový roverský kmen, jež se zove **VEVEŘÁCI**. O něm však budu hovořit na jiném místě tohoto časopisu, proto se nechte překvapit...

Inu a pak už zbýval jen jeden, definitivně poslední, absolutně (?) nejdůležitější, s pootevřenými ústy, z nichž odkapávaly sliny na spacák, očekávaný a všelijak jinak skvělý bod programu – pohovoření, či, chcete-li, diskuse o rovingu samotném, co to je roving, co je jeho náplní, jaký je jeho smysl. V této debatě padlo mnoho důležitých, zajímavých i jiných slov, pakliže by vás snad zajímali, podrobný zápis má Slávek. Vyústěním tohoto rozprávění byl úkol, který jsme si mimochodem zadali sami, uspořádat výstavu skautských fotek, která by přiblížila oddíly z Prahy 5. Tím, že jsem to zde zveřejnil jsem nám v podstatě vyhloubil hrob a nachystal rakev, poněvadž teď ji musíme opravdu uspořádat...☺.

Také byl oběd a k obědu byla, Ondro div se, bramborová polévka. Byla doopravdy dobrá...

No a po tomhle všem jsme se už doopravdy sbalili, vyklidili základnu, jež se na těch několik dní začala podobat domovu, zamáčkli slzu a odešli (odjeli) domů.

Nashledanou zase příště, milí čtenáři.

Autor je vegetarián

Radostná novina

At' troubí slavnostní fanfáry!! At' trubky zvesela znějí, muži na zdraví pijí, dívky písňe pějí a děcka at' se smějí! Sláva, třikrát sláva a klidně i čtyřikrát!!

Mám to nesmírné potěšení oznámit vám zrod zbrusu nového, jarně svěžího a ovocně čerstvého ROVERSKÉHO KMENE. Tento kmen se nazývá VEVEŘÁCI a byl slavnostně založen a okamžitě ohni boje vystaven a ve sprškách krve zakalen dne 6.3. 2005, někdy dopoledne. Ó raduj se neděle, ještě nikdy jsi nebyla tak radostná

Tento kmen byl založen z důvodu nespokojenosti s názvem Kobry některých již bývalých členů tohoto podivného a pochybného uskupení! Zakládajícími členy jsou a byli: VÍLA! ŠTĚPÁN! a ONDRA! (čestný Vegeřák) jako další přešel do řad VEVEŘÁKŮ ČÍŽEK! a MATĚJ (snad, přestože jsem na to měl celý týden jsem se ještě nestihl přeptat na jeho názor). Pokřik VEVEŘÁKŮ zní:

„My jsme Veveřáci,
ničeho se nebojíme,
o všechno se postaráme!“

Navzdory hrozbám exekuce našim členům od jistých nejmenovaných individuů jako je třeba Kulan se nevzdáme a jsme naprosto odhodláni obhájit naše právo na existenci! Všem těmto jedincům vzkazují: Jako fénix se zrodíme z vašeho popela, a pakliže nehodláte lehnout popelem, vymyslíme si jiné přirovnání!!

Radujmež se všichni, neb nadchází nová, šťastná éra našeho žití a zpěv a smích se rozlehne ulicemi!

Ondra

Kája

Expedice Pyreneje 2001 **2.–19. 7. 2001**

V květnu roku 2001 jsme se s Aničkou rozhodli že bychom mohli o prázdninách opět vyrazit na nějakou větší, drsnější akci do zahraničí, prostě něco ve stylu Skotsko.

Protože nám chyběly nápady kam vyrazit, sešli jsme se v klubovně nad mapou (světovým atlasem) a vybírali destinaci. Na několikátý pokus se již šipka nezabodla někam doprostřed Atlantiku nebo na jižní pól, ale přímo do Pyrenejí ve Španělsku. Vůbec to nebyl špatný nápad, poněvadž tam dle mapy byly celkem vysoké hory a nebylo to nijak extra daleko, takže to bylo “proveditelné”. Dohodli jsme se ještě se Zubem a Frogem (Láďa byl tou dobou někde v Americe), že tam pojedem zase na začátku prázdnin, tj v červenci. Našli jsme si na tu dobu relativně

levný způsob dopravy – autobus z Prahy do Figueres, což je přímo v Pyrenejích už. Na naplánování celé akce jsme měli tedy zhruba měsíc, nicméně vše šlo hladce a ráno 2. 7. 2001 už sedíme v autobuse a jedeme směr Španělsko.

Ve Figueres jsme se podle mapy zorientovali a stopem vyrazili do zhruba 70 kilometrů vzdálené vesnice Llavorsí. Cesta byla pekelná, dost přšelo a ještě navíc Španělé neumí krom Španělštiny skoro žádné jazyky. V Llavorsí, kde jsme se další den ráno v pořádku shledali, už nezbyvalo než nasadit baťohy na záda a vyrazit směr hory. Hned na rozehrání jsme zdolali vrchol Monteixo. Poté jsme byli svědky běsnění

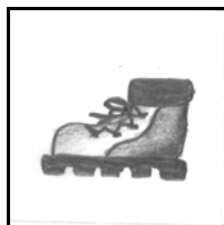
lících krav, které zdemolovaly (totálně) jeden stan ve zdejším zakázaném kempu, hádejte jakou měl ten stan barvu :) . Pokračovali jsme dál a vrcholové dvojici se podařilo zdolat vrchol Pica d'Estats. Avšak 14. 7. 2001 jsme dobyli nejvyšší vrchol, Pico d'Aneto, 3 404 m. n. m.

Přespávali jsme kde se dalo, povětšinou samozřejmě ve stanech, ale kde to šlo, vyzkoušeli jsme i refuchja a také různé další noclehy. Já se živil k snídani téměř vždy vločkami, ostatní si zpestřovali snídani „Honzíkovými kašičkami“. K obědu bývaly chleby s nutelou, dokad' byla, a k večeři standardní polévky pytlíkové s nudličkami, prostě o nás bylo postaráno.

Pro Pyrenejské hory jsou typická horská jezírka, je jich zde nespočet a jsou neuvěřitelně malebná, ale taky dost studená, na nejvýše položených místech je totiž celoročně sněh.

Na cestu domů jsme vyrazili stopem z vesnice Bossost. Stop ve Španělsku byl opět pekelný, naštěstí to do Francie bylo jen nějaké 4 km a pak už nám cesta ubíhala. O 2,5 dne později bereme v Plzni poslední stopa a za chvíli jsme doma. A opět přemýšlíme kam zase příští léto vyrazíme.

Kulan

Divoce potrhlá akční výprava na běžkách

12.–14. 3. 2005

Tato výprava byla neobvyklá hned v několika věcech. Začneme třeba tím, že jsme

Kulan, Interspar a elektrárna

měli v plánu se sejít ve tři hodiny u Anděla, nasednout na metro do Zličína a poté dojet rovnou ke Kaskimu na chatu na běžkách. Ve tři jsme se jakž takž sešli, ale ještě jsme nakupovali různé zásoby, vraceli se domů pro boty na běžky, baterky, meče, kapesníky a jinak se zdržovali. Poté co jsme úspěšně dorazili na Zličín jsme zjistili, že není vůbec snadné se vymotat z obří obchodní sítě navzájem se obklopujících a ploty se ohraničujících mega hypermarketů, elektráren a dálnic,

zkrátka metro-pole. Okusili jsme, jaké je to běžkovat na parkovišti před Intersparem a několikrát jsme se mírně vraceli než jsme se konečně dostali pryč z dosahu hypermarketů. Brzy poté jsme zjistili že Kaski ne tak úplně zná cestu a že je už celkem tma. Zavrhli jsme potupnou variantu jízdy autobusem a vydali se do neznáma. Cestou jsme se ještě zastavili ve večerce, kde si Tonda chořoval kupovat pití po karate. Kaskiho zanedlouho v pustině zradila běžková bota, které se odtrhla půlka podrážky a znesnadňovala další postup. Vymýšleli jsme co s tím a nakonec jsme Janu nacpali do příliš těsných náhradních bot, které jsme sebou náhodou měli. Ještě jsme si navzájem trochu povyměňovali běžky a jeli vesele dál. Cestou sněžilo a tak nám cesta pěkně ubíhala. Nakonec nás čekala dlouhá cesta z kopce až k chatě. Ta byla dobře připravená, elektřina fungovala, dříví nanošené, prostě paráda. Tak jsme si zatopili, uvařili čaj a byla pohoda.

Druhý den jsme vstávali celkem pozdě, zašermovali si, prošli se po zamrzlém potoce, (já se párkrát mírně propadl) a pak jsme si dali oběd a potom výlet na běžkách po okolí. Tehdy nás bohužel opustil Tonda, protože neměl prázdniny a tak chtěl být večer doma. Šli jsme tedy bez něj, kvalitně jsme si zaběžkovali po ledě po potoce (LLM mě jednou docela zachránil před propadnutím), párkrát jsme spadli z divokého svahu a nakonec jsme se zase vrátili zpět do chaty. Tam jsme povečeřeli, shlédli několik kvalitních televizních pořadů, našli Kaskiho poklad z dětství (krumpáčem ze Zebřiného pokoje), dopili kofoly, málem vyhráli 340 068 Kč a potom šli spát. Ráno jsme brzo vstávali, abychom mohli být už v poledne v Praze. Zazimovali jsme chatu, umyli nádobí sbalili věci a vydali se do kopce na autobus. Do něj jsme se s menšími problémy nacpali a zanedlouho jsme již byli na Zličíně a potom i na Andělu a nakonec doma..

Tarzan

Problémy společnosti

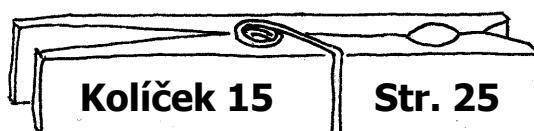
Třídít, či netřídít odpad?

Jsem přesvědčen, že jste se skoro všichni po přečtení titulku pousmáli. Je to jasné – kdo dnes netřídí odpad (aspoň na papír, plasty a sklo), tak má podíl na ubývání lesů, zvyšování skleníkového efektu, rychlejší vyčerpání světových zásob ropy atd.

O papírech, plastech a sklu napíšem třeba příště, tento článek by měl pomoci rozšířit naši „třídící“ aktivitu ☺

Baterie a ekologie

Baterky (jako např. tužkové baterie, buřty atd.*) – používá většina z nás. Z ekologického hlediska by bylo nejlepší, kdybychom je nepoužívali vůbec ☺ (jejich výroba je dost náročná), ale když už je používáme, tak bychom se měli řídit určitými pravidly:

- 1) odevzdat již nepoužitelné baterie na **místě zpětného odběru** (to je místo, kde se baterie shromažďují, aby pak byly využity co možná nejideálnějším způsobem – např. kovové části lze tzv. recyklovat a znovu využít při výrobě nových baterií...) **Nejbližší takové místo od klubovny je v Carrefouru – "Nový Smíchov" – na informacích v druhém patře.** (Pro informaci v ČR je v současnosti provozováno v rámci systému zpětného odběru přenosných baterií ECOBAT přes 4 000 míst zpětného odběru. Tato místa se většinou nacházejí v prodejnách elektro, supermarketech, školách nebo městských a obecních úřadech (bližší informace o systému a místech zpětného odběru lze získat na stránkách www.ecobat.cz).
- 2) **dobíjecí baterie** (odborně **akumulátory**) jsou sice v průměru asi $10 \times$ dražší než baterie na jedno použití, ale mají **mnohem delší životnost**. Většinou se dají 100 až $1000 \times$ znovu nabíjet a tím se vlastně stávají **nejméně desetkrát (až stokrát) levnější**. Je jasné, že ekologičtější přístup je vyhodit jednu dobíjecí baterii za např. 3 roky než deset (až sto) jednorázových za stejný čas. V České republice postupně vzrůstá prodej dobíjecích baterií asi o 5 % ročně.

Nejvíce využívanými akumulátory jsou Ni-Cd (nikl-kadmiové) a Ni-MH (nikl-metalhydridové). Ještě donedávna měly Ni-Cd akumulátory bezkonkurenční náskok. V poslední době je ale nahrazují akumulátory Ni-MH. Ni-Cd akumulátory, jak název napovídá, využívají jedovaté kadmium a tedy nevyhovují zcela ekologii – proto se jejich výroba postupně ukončuje. Nikl-metalhydridové akumulátory mají při stejných rozměrech a stejné hmotnosti vyšší kapacitu. Z nezávislého testu vyšlo, že nejlepší tužkové akumulátory jsou Ni-Mh články Panasonic HHR-210AA (tedy poměr cena-výkon). V kategorii mikrotužkových akumulátorů (AAA) zvítězil Panasonic s HHR-70.

V klubovně je teď každému **k dispozici nabíječka** (zřejmě v počítačové místnosti) pro všechny typy baterií. Záleží jen na nás, jak ji využijem. Stačí si červeným tlačítkem nastavit typ baterií (Ni-MH, či Ni-Cd), podívat se na návod (je přilepený na nabíječe) jak dlouho se budou baterie nabíjet. Vloží se nejméně dvě baterie (nebo jedna „krona“). Pak už jen zapnout do zásuvky, za určitý počet hodin je vyzvednout a nabíječku zase odpojit.

Stejně jako jsme dnes běžně zvyklí třídit v domácnostech složky jako jsou papír, plasty, sklo a vyhazovat je do modrých, žlutých či zelených kontejnerů je důležité i použité baterie odevzdávat na místech zpětného odběru do označených nádob a boxů. Ještě lepší cesta jak ušetřit životní prostředí je využívat dobíjecích akumulátorů. Pomůžeme tím nejen životnímu prostředí, ale taky sobě.

Takže **úkol** pro ty, co doma ještě nemají speciální místo pro vyhazování již nepoužitelných baterií: Umístěte někde např. malou krabici s vysvětlujícím nápisem (třeba: „Pro vysloužilé baterky“) a vysvětlete to ostatním členům domácnosti. A až jich tam bude víc, tak je vezměte s sebou do druhého patra Carefouru. Země vám tímto předem děkuje.

Pokud by se chtěl někdo dozvědět o této problematice víc, byly mi doporučeny tyto knížky:

Jiří Marek: hermetické akumulátory v praxi, IN-EL, Praha, 2004

Kolektiv autorů: Akumulátory od principu k praxi, FCC Public, 2003

Nebo kontakt:

Pan RNDr. Kratochvíl Petr (jednatel společnosti ECOBAT)

E-mail: petr.kratochvil@ecobat.cz

Přehled nejběžnějších baterií používaných v ČR:

Zkratkové označení	Kolik voltů (voltáž)	Vžitý název v ČR
D	1.5	Velký buřt
C	1.5	Malý buřt
AA	1.5	Tužková
AAA	1.5	Mikrotužková
4.5V	4.5	Placatá
9V	9	Krona

Typy baterií, jejich napětí a označení:

AAA	AA	CR2	123A	PX28L	MN21	N	223
							
							
1.5V	1.5V	3V	3V	6V	12V	1.5V	6V

Kultura

ALÉN DIVIŠ

Po skončení výstavy Františka Skály byla v Rudolfinu otevřena výstava dalšího z českých umělců. Na Alšově nábřeží je teď vystaveno dílo Aléna Diviše.

Na této výstavě je k vidění většina Divišovy dochované tvorby a také mnoho úředních dokumentů, které objasňují Divišův život. První, čeho si návštěvník může při vstupu do galerie povšimnout, je velký otlučený kufr, který byl svědkem umělcových cest. Spolu s kufrem je v této místnosti již jen pár obrázků, fotografií a Divišův životopis.

V dalších sálech jsou již hlavním tématem Divišovy obrazy. Nejprve obrazy zcela prvotní, pak série obrazů z Paříže, kde Diviš studoval, a po tomto mírném začátku je již návštěvník nemilosrdně vržen do depresivních výjevů zdí vězeňských cel. Tento cyklus je pro Diviše velmi klíčový, protože vyjadřuje beznaděj vězňovu tak, jak ji umělec prožil.

Po shlédnutí vězeňských zdí, kdy se člověk s nadějí na pozitivnější výjevy obrátí do dalšího sálu, není ušetřen skvělých, ale zneklidňujících ilustrací k povídkám E. A. Poea. A následně vystaven množství lebek na ilustracích k Erbenově Kyticích.

Celou výstavu završují výjevy z Bible, kterými se autor snažil přiblížit k Bohu.

Dojem z takovéto výstavy je rozhodně nezapomenutelný. Ať už se vám výstava líbila či ne, rozhodně vás nenechá chladnými a přiměje vás k zamyšlení. Diviš se totiž potýká s otázkou smrti a smyslu bytí, která se týká každého z nás.

Alén Diviš

Svatební košile (1948-49)

Výstava se koná v: Galerii Rudolfinum v období: 10. 2.–24. 4.

Vstupné:

plné – 100Kč

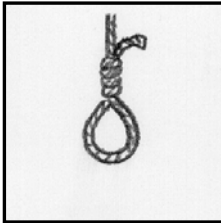
snížené (senioři, studenti, držitelé ZTP) – 50Kč

Zdarma děti do 15 let,
hendikepovaní s doprovodem,
novináři.

Otevírací doba: denně mimo
pondělí od 10 do 18 hodin

Více informací na
www.galerierudolfinum.cz

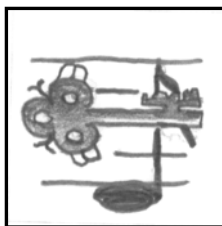

Cohen

Novinkou začínající svou snad slavnou éru v Količku jsou komiksy barbara Cohena od vám všem známého Ondry. Takže se těšte na další vydání, kde jeho příběhy teprve začnou.

Proměny

- Am G C**
1. Darmo sa ty trápíš, můj milý synečku,
C E7 Am
nenosím ja tebe, nenesím v srděčku,
Am G C G C Dm E Am
přece tvoja nebudu ani jednu hodinu.
2. Copak sobě myslíš, má milá panenka,
vždyť ty si to moje rozmilé srdénko,
a ty musíš býti má, lebo mi tě Pán Bůh dá.
3. A já sa udělám malú veveričkú,
a já ti uskočím z dubu na jedličku,
přece tvoja nebudu ani jednu hodinu.
4. A já chovám doma takú sekérečku,
ona mi podetne dúbek i jedličku,
a ty musíš býti má, lebo mi tě Pán Bůh dá.
5. A já sa udělám tú malú rybičkú,
a já ti uplynu preč po Dunajíčku,
přece tvoja nebudu ani jednu hodinu.
6. A já chovám doma takovú udičku,
co na ni ulovím kdejakú rybičku,
a ty přece budeš má,
lebo mi tě Pán Bůh dá.
- [: Am | Am | F | C | F | C | G | G :]**
7. A já sa udělám tú velikú vranú,
a já ti uletím na uherskú stranú,
přece tvoja nebudu ani jednu hodinu.
8. A já chovám doma starodávnú kušu,
co ona vystřelí všeckým vranám dušu,
a ty musíš býti má,
lebo mi tě Pán Bůh dá.
9. A já sa udělám hvězdičkú na nebi,
a já budu lidem svítiti na nebi,
přece tvoja nebudu ani jednu hodinu.
10. A sú u nás doma takoví hvězdáři,
co vypočítajú hvězdičky na nebi,
[:a ty musíš býti má,
lebo mi tě Pán Bůh dá. :]

[: Am | Am | F | C | F | C | G | G :]

Ukázka z knížky

„Šťastný! Takový nesmysl.“

Přestal se smát. Vložil ruku do rukavicového otvoru domovních dveří, aby poznaly jeho dotyk. Domovní dveře se rozlétly.

Samozřejmě že jsem šťastný. Co ji to napadlo? Nebo nejsem? zeptal se tichých pokojů. Stál a hleděl vzhůru na mřížku ventilátoru v hale a náhle si vzpomněl, že za mřížkou je něco schované, něco, co jako by pokukovalo dolů po něm. Rychle odvrátil zrak.

Podivná noc a podivné setkání! Nepamatoval se na nic podobného, vyjma jednou odpoledne před rokem, kdy potkal v parku jakéhosi starce a dali se spolu do řeči...

Montag zatřásl hlavou. Zahledl se na holou stěnu. Byla tam dívčina tvář, ve vzpomínce opravdu krásná, vlastně udivující. Měla obličej nepatrný jako ciferník malého budíčku, nejasně viditelný v temném pokoji uprostřed noci, když se člověk probudí, aby se podíval, kolik je, a spatří ciferník, který mu ukazuje hodinu a minutu a vteřinu v bělostném mlčení a žáru, jistota sama, která ví, co má říct o noci rychle ubíhající vstříc dalším temnotám, ale plynoucí též vstříc novému slunci.

„Co je?“ zeptal se Montag svého druhého já, toho idiota v jeho podvědomí, který se v něm časem pohnul a zablábolil, nezávislý na vůli, zvyku a vědomí.

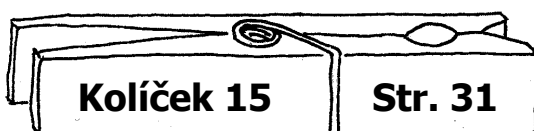
Ohlédl se znovu na stěnu. Její tvář – podobala se zrcadlu. Hloupost! Kolik zná člověk lidí, kteří odrážejí jeho vlastní světlo? Lidé jsou častěji – hledal přirovnání a našel je ve svém oboru – pochodněmi, které dohořívají, až zhasnou závanem větru. Jak zřídka přijme a zrcadlí lidský obličej váš výraz, vaši vlastní, nejvnitřnější, chvějící se myšlenku!

Ta dívka měla neuvěřitelnou schopnost vžít se do člověka; podobala se dychtivému divákovi v loutkovém divadle, vytušila každé zachvění očního víčka, každý pohyb ruky, každé šknutí prstu ještě dříve, než k němu došlo. Jak dlouho spolu šli? Tři minuty? Pět? Teď ta doba připadala nesmírně dlouhá. Její postava na jevišti před ním byla obrovská a jaký stín vrhalo na stěnu její štíhlé tělo! Cítil, že kdyby jej zasvědilo oko, asi by zamrkala. A kdyby se mu lícní svaly nepatrně napjaly, zívla by dávno před ním.

Když teď o tom přemýšlím, napadlo ho, skoro se zdá, že na mě tam na ulici čekala – a tak pozdě v noci...

Otevřel dveře ložnice.

Bylo mu, jako by po západu měsíce vcházel do studeného, mramorového sálu mauzolea. Naprostá tma, ani náznak stříbrného světa venku, okna neprodyšně zavřená,

komnata podobající se hrobce, kam nemůže proniknout jediný zvuk velkoměsta. Místnost nebyla prázdná.

Naslouchal.

Jemný ševel jakoby víření moskytů ve vzduchu, elektrický bzukot skryté vosy, stulené ve zvláštním růžovém teplém hnízdě. Hudbu bylo nepatrně... docela nepatrně slyšet, téměř dokázal rozeznat melodii.

Cítil, že mu úsměv mizí, taje, skládá se a řadí do záhybů jako tučná kůže, jako hmota fantastické svíčky, které příliš dlouho hořela a hrouť se – teď ji někdo sfoukl. Tma. Nejsem šťastný. Nejsem šťastný. Říkal ta slova sám sobě. Uvědomil si, že to je pravý stav věcí. Nosil své štěstí jako škrabošku, ta dívka utekla se škraboškou přes trávník a nedalo se jít, zaklepat na její dveře a požádat, aby mu ji vrátila.

Nerozsvítil a představoval si, jak asi tenhle pokoj vypadá. Jeho žena leží na posteli, nepřikrytá a chladná jako socha na víku hrobky, oči připoutané ke stropu neviditelnými ocelovými nitěmi, nehybná. V uších jí vězí drobné mušličky, miniaturní rádia pevně vtisknutá dovnitř, a elektronkový oceán zvuků, hudby a hlasů a znovu hudby a hlasů se valí, bez ustání se valí k pobřeží její neusínající mysli. Pokoj byl vlastně prázdný. Každou noc přilétaly vlny a unášely ji s obrovským přílivem zvuků, odplavovaly ji bezesnou nocí k ránu. V posledních dvou letech nebylo jediné noci, aby Miltred nevyplula na to moře, aby se do něho s radostí znovu neponořila.

V pokoji bylo chladno, ale přesto cítil, že nemůže dýchat. Nechtěl rozhrnout záclony a otevřít francouzská okna, protože nechtěl, aby do pokoje vniklo měsíční světlo. A tak s pocitem člověka, který se v nejbližší hodině zalkne nedostatkem vzduchu, šel po hmatu ke své rozestlané, oddělené, a proto chladné posteli.

Tiráž

Kolíček č. 15, ročník 1. březen 2005

Uzávěrka 7. 3. 2005, cena: 14 Kč

Redaktoři: Ladislav Pelcl (Bilbo), David Kolda (Lord Los Mlč)

Autoři příspěvků: Ladislav Pelcl (Bilbo), Tomáš Pelcl (Kulan), Jakub Zubatý (Zub), David Kolda (Lord Los Mlč), Ondra Růžička, Lucka Křesťanová (Víla), Martin Kolda (Piko), Klára Křesťanová, Matěj Růžička, Kája Beyer, Říša Kabilka, Jirka Hubáček, Honza Pokorný (Kaski), Láďa Rudčenko, Adam Eckhart (Tarzan)

Kresby: Jan Hlaváč (Sup), kresba na titulní straně: Matěj Růžička

Fotografie: Ladislav Pelcl (Bilbo), Jakub Zubatý (Zub), David Kolda (LLM), Honza Pokorný (Kaski), Petr Kachlík (Nick)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává: Junák – svaz skautů a skautek ČR,

KOLÍČEK

středisko "HIAWATHA" Praha 5 – Smíchov

Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov

<http://www.hiawatha.cz/>